

MURAKAMI RYŪ
În supa miso

Traducere din limba japoneză
și note de Florin Oprina

POLIROM
2022

Ryū Murakami, *In za miso sūpu (In the Miso Soup)*

Copyright © Ryū Murakami, 1997

All rights reserved

© 2006, 2022 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/myillo

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MURAKAMI, RYŪ

În supă miso / Ryū Murakami; trad. din lb. japoneză și note de Florin Oprina. – Iași: Polirom, 2022

ISBN: 978-973-46-8901-9

I. Oprina, Florin (trad.; note)

821.521

Printed in ROMANIA

— Ce-i asta, Kenji?

— Nu știu, am răspuns eu, punînd degetul pe chestia respectivă. Poate că a adus-o vîntul.

Era neplăcută la atingere. Părea prinsă cu lipici pe ușa metalică și a trebuit să rîcii cu unghia ca să o scot. În locul ei a rămas o pată întunecată. Am aruncat-o peste balustradă. Inima mi-o luase la galop și mă simțeam rău, dar nu voiam ca Jun să își dea seama.

— Mă întreb dacă era acolo și cînd am venit, a spus Jun, coborînd scările.

Nu încăpea nici o îndoială că era piele umană. Și, foarte probabil, Frank o pusese acolo. Nu știu a cui piele era – poate că a elevei omorîte, poate că a boschetarului sau a vreunui cadavru încă nedescoperit. Capul îmi vuia și respiram cu greutate.

Jun s-a oprit în capul scărilor.

— Kenji! Iar ești palid!

Voiam să zic ceva, dar nu îmi găseam cuvintele.

— Hai să ne întoarcem. Bate și vîntul ăsta rece!

Dacă Frank fusese cel care o lipise, de ce oare o aruncasem? Dar nu voiam să o mai ating nici măcar o secundă.

— Kenji, ne întoarcem?

Jun m-a atins ușor pe braț.

— Nu, i-am răspuns. Hai să ne plimbăm.

*

În timp ce mergeam cu Jun braț la braț, mă întrebam dacă Frank ne urmărește de undeva. Cînd și cînd Jun se uita la mine, dar nu zicea nimic. Bucata aia mică avea pe ea ceva ce aducea clar a amprente. Nu era în nici un caz

hîrtie. Așa ceva nu putea să fie adus de vînt. Bucata, mai mare decît unghia de la degetul mic, cît jumătate de timbru, nu avea cum să fie purtată de vînt și să se lipească pur și simplu de ușa mea. Cineva o lipise acolo, apăsînd-o cu degetul.

Probabil că fusese un avertisment. Singurul care ar fi putut să facă așa ceva era Frank, care voia să-mi transmită ca nu cumva să fac vreo mișcare greșită dacă nu vreau să ajung și eu așa. Mi l-am imaginat pentru un moment cu fața lui obișnuită, inexpresivă, lipind pe ușa mea bucata de piele încă umedă în timp ce murmura „Kenji, tu sigur o să înțelegi ce înseamnă asta, nu-i așa?” I se potrivea perfect.

De multă vreme sînt așa – mă gîndesc întotdeauna la aspectul negativ al lucrurilor – și adesea mi s-a spus că sînt pesimist. Cred că am fost influențat de faptul că mi-a murit tatăl atît de repede. Pentru mine a fost un șoc. Lucrurile cele mai cumplite se dezvoltă cînd încă nu le poți preveni și deodată, bum, îți răsar în față. Și cînd au devenit deja realitate, e mult prea tîrziu ca să mai poți face ceva. Asta am învățat din moartea tatălui meu.

Am înaintat prin străzile aglomerate pînă aproape de gara Meguro. Jun își dăduse seama că nu sînt în apele mele, dar mă lăsa în pace, nu mă trăgea de limbă. Ai ei divorțaseră cînd era mică și știa bine pe pielea ei ce înseamnă să fii nesigur și necăjit ori să vrei să ai pe cineva lîngă tine, dar fără să vorbești. Oamenii ca mine și ca Jun or să ajungă majoritari în țara asta. Acum și cei care ajung la maturitate fără să cunoască nefericirea pe care trebuie s-o ducă singuri pe umeri sînt extrem de puțini. Sîntem încă minoritari și ne bagă la grămadă

sub o formulă de genul „Tinerii speriați să nu fie răniți“, dar toate astea or să se schimbe.

— Alo, Yokoyama-san?

Sunasem la redacția revistei care îmi publica anunțul. Exista posibilitatea ca Frank să se fi interesat de adresa mea.

— Kenji? Mai lucrezi?

30 decembrie și Yokoyama-san era încă la birou. Dormea des acolo și muncea în majoritatea duminicilor și sărbătorilor naționale. Zicea că e omul cel mai fericit atunci când paginează revista pe Mac-ul lui în timp ce ascultă jazz vechi.

— Da, *gaijin*-ii ăștia parcă n-au auzit nici de revelion și nici de Anul Nou.

— Așa-i. Dar lasă, că nu e rău. Ah, te-a contactat cumva poliția?

Am tresărit, dar s-a dovedit că nu era vorba de Frank.

— S-a întâmplat ceva?

— Știi că eu am și pagină pe net?

— Cum să nu! Mereu te lauzi cu ea, cum că ai făcut-o singur.

— A, da? Da. Am primit un avertisment de la poliție.

— Avertisment? De ce?

— Ei, am pus pe site câteva poze. Dar nimic *hardcore*. Evident că sînt nuduri, doar am o revistă de *fūzoku* pentru străini. Mi-au zis să mă abțin. Sigur că se vede și ceva păr, dar mai nou în orice revistă vezi așa ceva.¹ Mă rog, pe scurt, vor să dea un exemplu cu mine. Am

1. Articolul 175 din Codul Penal japonez pedepsește distribuirea de materiale obscene, dar nu se definește nicăieri noțiunea de obscen. În practică sînt cenzurate imaginile care arată organe sexuale

pus pe net și anunțul tău și de-aia mă gîndeam că poate te-au contactat și pe tine.

— Nu.

— Aha. Păi atunci e bine. Dacă vin și te întrebă ceva, zi-le că nu știi nimic.

— Am înțeles. Auzi, ai primit cumva vreun telefon de la unul din clienții mei?

Dacă l-a sunat Frank, sper că Yokoyama-san nu s-a apucat să-i dea adresa mea!

— A, sigur că da! a spus el cît se poate de normal.

Inima a început să-mi galopeze din nou. Eram aproape de gara Meguro și mă adăpos-tisem de vînt sub firma unei cofetării. Vorbeam la mobil. Jun mă ținea de mîină și se uita prin vitrină la o demonstrație de decorat prăjiturile pentru Anul Nou în stil tradițional japonez. Văzîndu-mă încordat, s-a întors spre mine.

— Da? De la cine?

— Cum îl chema? Parcă John sau James... un nume din ăsta comun. Voia să-i dau numărul tău de cont. Evident că nu i l-am dat. A fost un telefon cam ciudat, dacă stau să mă gîndesc.

— Adică cum ciudat? Ah, și suna de aici, din Japonia, nu?

— Păi, nu, că tocmai asta a fost ciudat... Zicea că sună din America, parcă din Missouri... sau o fi fost Kansas? M-a trezit cu noaptea în cap. Nu prea avea bun-simț tipul. Fă și tu un calcul: a zis Missouri sau Kansas, deci suna din Midwest. Asta înseamnă că la el era douăzeci și nouă, duminică pe la prînz. Nu ți se pare cam ciudat că tocmai atunci s-a gîndit

sau păr pubian, deși din anii '90 restricția asupra părului pubian a început să se mai reducă.

el să-și plătească ghidul pe care l-a avut în Japonia? Aștia duminica se duc la biserică sau la film. Duminică după-masă nu te apuci să suni în străinătate după numărul de cont al ghidului, că ai uitat să-l plătești. Invers înțelegeam – dacă trebuia să ia bani în loc să dea –, dar așa e extrem de ciudat. I-am zis că normal ar fi să te sune pe tine. L-am întrebat dacă te-a sunat.

— Și ce-a zis?

— Că nu te-a găsit. Știi ceva de chestia asta?

— Eu le cer întotdeauna să-mi plătească în ultima zi, fie cu un cec, fie cu bani gheață. Doar n-o să am încredere că-mi trimit banii din America!

— Asta așa-i. E și regula de aur a curvelor: să ia doar bani gheață. Ah, nu mă înțelege greșit, nu vreau să zic că tu ești curvă!

— Cum era tipul? Ce voce avea?

— La început mi s-a părut ciudat. Părea foarte aproape. La ora actuală legăturile telefonice cu America sînt foarte bune, dar chiar și așa tot se auzea neobișnuit de bine, fără zgomote. Vocea lui nu mi-a lăsat nici o impresie. Era genul ăla de voce cît se poate de obișnuită: nici răgușită, nici groasă, nici subțire. Vorbea normal, într-o engleză nu foarte frumoasă, dar politicoasă. Cam asta e tot ce țin minte. Știi despre ce e vorba?

— Nu, nu prea.

N-avea nici un sens să mă apuc să-i explic. Oricum n-ar fi înțeles.

— La sfîrșit a spus ceva foarte ciudat: „Ce zici de magie?”

N-am înțeles ce zisese Yokoyama-san.

— Ce? Scuză-mă, dar n-am auzit bine.

— Cred că și-a dat și el seama că toată povestea mi s-a părut stranie. În primul rînd m-a trezit din somn. Chiar dacă-mi plac mie *gaijin*-ii și ziua încerc să fiu cît pot de drăguț cu ei, nu mă trezi în toiul nopții cu telefonul ca să începi să-mi înșiri tot felul de povești. Cînd l-am întrebat dacă a luat legătura cu tine, s-a prins din tonul meu că eram cam ofticat și a început să-mi povestească ce bine v-ați înțeles voi și cît v-ați distrat împreună. Mi se părea din ce în ce mai nașpa. Dacă tu ești în Missouri sau Kansas, duminică la amiază, în sufrageria ta de-acasă, îl suni pe unul pe care nu-l cunoști și te apuci să-i lauzi ghidul din Japonia care ți-a prezentat femeii la peep-show-uri și cluburi sado-maso? Să-i spui ce tip mișto era? Adică e un lucru normal?

În fața ochilor mi-a apărut imaginea lui Frank, poate în camera lui de hotel, pregătindu-și bucăți de piele de la cine știe ce cadavru, sunîndu-l pe Yokoyama-san și spunîndu-i: „Kenji e un tip foarte mișto, nu-mi dai numărul lui de cont?” Era exact genul de om pe care îl vedeai făcînd lucruri ciudate. Dar prin ciudat nu înțeleg să-și facă creastă în cap sau să se vopsească pe corp și să alerge gol pe stradă.

— De unde știi că era Frank? m-a întrebat Jun.

Am intrat în cofetărie. Rămăsesem împietrit și Jun m-a tras de braț înăuntru, spunîndu-mi că arăt palid și că ar trebui să bem cîte o cafea. Localul ăla era vestit pentru cappuccino, așa că ne-am luat cîte unul, dar eu nu simțeam nici un gust. Parcă aveam o peliculă subțire lipită pe limbă și pe gît. Inima îmi bătea repede